

Müller Dezső

Vámfalu

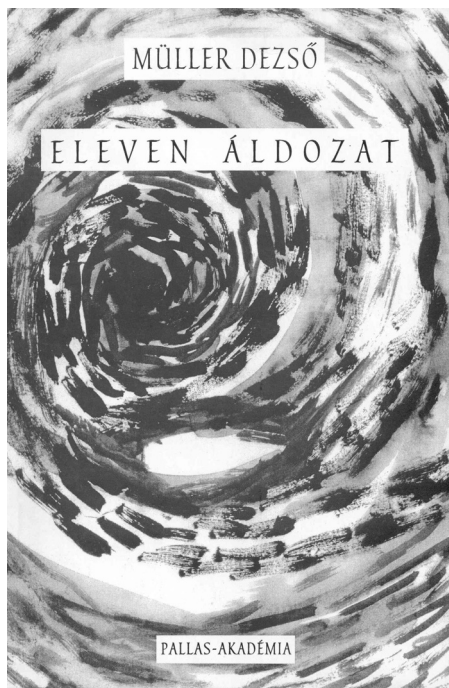
„Müller Dezső lelkész-költő reménye a vers” – írta Fejér László a *Szomorúfüz* című kötet fülszövegében (2006), mely 2003. és 2005. évek közötti terméséből közöl közel százat négy ciklusban, s amely sorrend szerint a negyedik kötet. Előző kötetei: *Törpe Hold* (1996), *Eleven áldozat* (1999), *Rimánkodó szívverésben* (2003), és előkészületben van a *Fénylő arcú Isten* című kötet is, melyet a Királyhágómelléki Egyházkerület fog kiadni.

„A versírást tizenkét éves korában kezdte. Első verseire magyar szakos tanárai (Kiss Kálmán, Tatár Géza, Fábíán Béla, Orosz György), majd irodalmi lapszerkesztők (Hervay Gizella, Lázár László, Márki Zoltán, Cseke Gábor) figyeltek föl. Tizenhét évesen közölt először verset az *Ifjú munkás*ban, melyet hamarosan újabbak követtek. [...]

Az elmúlt években több mint száz költeménye jelent meg különböző lapokban. Az *Ifjúforum*, *Romániai Magyar Szó*, *Kelet-Nyugat*, *Szamosbát* mellett a *Szatmári Friss Újság*, *Harangszó*, *Igehirdető* és a *Bihari Napló* közölte verseit. Első kötet 1996 októberében jelent meg a Kolozsváron, *Törpe Hold* címmel. [...]

A mondanivaló megfogalmazására olykor groteszk, a hagyományos irodalmi olvasat számára meghökkentő költői képeket használ, amelyek nem illeszthetők be az ismert stílusalakzatok közé, szokatlan képzet-társításai visszautalnak önmagukra.”

Mihálykó Éva

„Az *Eleven áldozat* a szerző második kötet. Hatvan verset tartalmaz, amelyeket három ciklusba sorol. Már a cikluscímek is – *Tombol a mély*, *Eleven áldozat* és *Zsoltár* – nagyon szuggesztívek, sorrendjük egyfajta folyamatot érzékeltet a tomboló mélységtől (azaz a káoszból) az áldozat (azaz a megváltás) általi megdicsőülésig, amely a hit által lehetséges. [...] Az *Eleven áldozat*... útkeresés és útmutatás, rákérdezés és válasz az élet értelmére és céljára, amit a szerző az újraaktualizált keresztyén értékekben és a lehető legszemélyesebb hitben vél megtalálni.”

Mihálykó Mária

Müller Dezsőt nemrég hirtelen betegség tette próbára – testében, hitében. Kívánjuk, hogy a lehető leggyorsabban épüljön fel, és egészségben vehesse kézbe újabb verseinek füzérét, a *Fénylő arcú Isten* kötetét.

Erdély¹

2.

Félájultan is tündökölsz akár az ég
véredényeimbe vésett képeidről
lepereg minden omladék

Rajtad kigöngyölődnek az álmok
benned eltompul a korholás
mélyedben felhígul a seb
s elernyed temérdek horzsolás

Ha konokul kitoloncolnál magadból
szímatom akkor is fölocsúdna hegyeidnek oldalán
mert égő csipkebokor lettél te immár
bús népem szikkadt homlokán.

Megbomlott a rend

A csillagok alatt megbomlott a rend
szinte mindenki fő egy óriási tálban
s bár lármát habzsol szüntelen a csend
mégis a mély tombol a sápadt éjszakában

Mindenütt konok sötétség feszül
szított gyűlöletet senki se olt
s míg ocsmány sivárság dül bennünk legbelül
a hegyek fölött gyér világosságot gyújt a hold

ígeszen elapadt a kedvünk dolgozni lenni
üres hordóként gördülünk előre
csak egyet tudunk pimaszul beszélni
míg rá nem zuhanunk egy lomha kőre

Fiaid gyanánt élni már nem tudunk itt lenni
hacsak újjá nem szülsz minket kegyelmes Isten

¹ Az itt következő versek az *Eleven áldozat* (Versek, 2003–2005. Zilah 2006) kötetben jelentek meg.

Napkeleti bölcsek

Szerényen éltek dús reményben
kába szellemük sistergett a mélyben
örömet nem leltek dicsőségben fényben
csak szép szemük ragyogott a szén-fekete éjben

Egy idegen csillagot kerestek az égen
kutattak utána vakbuzgón serényen
s míg zord karavánjuk bágyadtan kullogott
odafönn a tompa fény gyorsan fölvillogott

Mely vezette őket dombok völgyek helyén
homokbuckák között sivatag szőnyegén
s így könnyen átgördültek sok rút veszélyen

És ott ahol a csillag végképpen megállt
s a betlehemi Kisded hitük kincsévé vált
szívük zöld ligetébe belépett az Isten.

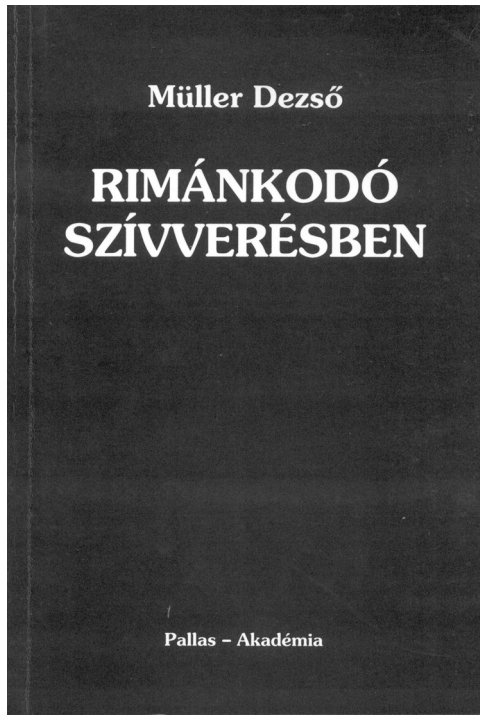
Ezernyi gyermek mosolyából szűrtem ki arcodat

Fölszívódtál mint nyári nap melege
törékeny életed nyomot nem hagyott
s én lettem újra szegény elhagyott
tombol bennem az árvaság ereje

Gyötrelemmel vívtam minden harcomat
hol rejtelem kínozott hol rút vihar vágott
de úgy akartalak mint Isten a világot
ezernyi gyermek mosolyából szűrtem ki arcodat

És szép szemedet mely többé nem világol
mert porhüvelyedet tüstént elnyelte a távol
s így nem maradt semmi parányi lényedből

Pedig egykoron kis szád muzsikaként szólt
s te egymagad voltál a tündöklő égbolt
és csillagmilliárd sugárzott lombos fényedből.

„Örök kérdés, hogyan lehet az emberek értelmét és érzelmeit egyszerre, eredményesen megszólítani. Ezt kísérli meg... verskötetében a Vámfaluban élő Müller Dezső, aki református lelkészként nap mint nap hirdeti az Igét, majd az egyedüllet óráiban versekbe foglalja töprengéseit lelkiségről, vallásosságról és hitről. Ez azonban soha nem válik a transzcendensbe való meneküléssé, hanem mindvégig az élet elfogadása és vigasztaló igenlése marad.”

Kozma Mária

Lomha zsoltár²

Ahogy pitymallatkor
kivirul az ég
ahogy a mennyezet boltozatja
kőkénykék

ahogy a fák lombjai közt
ocsúdik az árnyék
ahogy kopár legelőkön
ugrálnak a kecskék

ahogy kicsöppenti fényét
esténként a hold a
hogy a csillagok sugara
a szorongástól felold

ahogy kígyóznak az árnyak
az éjben
ahogy a lélek zsibong
a vaksötétben

s ahogy erdők mélyén
hömpölyög a csend
szívem kútján
Isten bugyogva földereng.

Vigasztaló

Ha láng lennék
lidérces éjben
nem maradna senki
undok vaksötétben

Ha tűz lennék
fagyban hóesésben
nem vacogna senki
szilaj didergésben

Ha felhő lennék
perzselő nyárban
növény virág dúskálhatna
hömpölygő árban

S ha könny lennék
temérdek kínban
mindent elmosnék ott
hol kín van.

² A *Lomha zsoltár*val kezdett versek sorát a *Szomorúfüz* (Versek. Pallas-Akadémia Könyvkiadó. Csíkszereda 1999) kötetből válogattuk.

A vers

Jöhet a vers
csak jó legyen
íz-ig-vér-ig
csönd legyen

Jöhet a vers
csak szép legyen
íz-ig-vér-ig
kín legyen

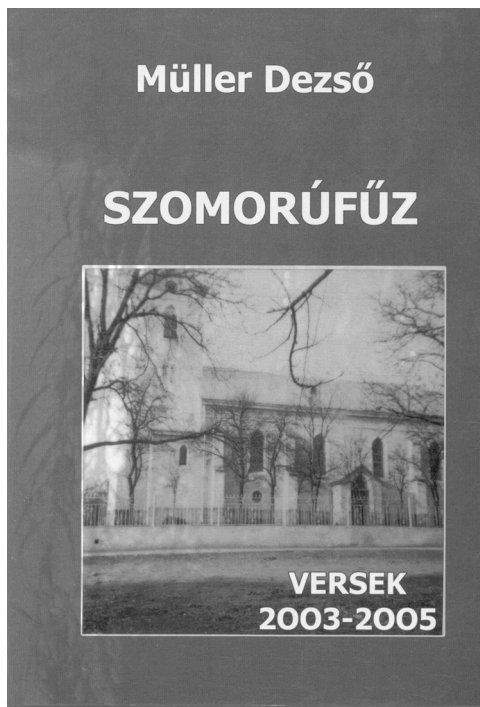
S jöhet a vers
csak hű legyen
íz-ig-vér-ig
vers legyen.

Úgy törik meg

Mint aggastyán
szemében a fény
úgy törik meg
bennem a vágy
rezdületlen
szempillával
kővé meredek
görönggyé száradok
s gyeppé soványodom
a kék pillangókból
összevarrt
ég alatt

Magamról

Szerényen élek
takaróm az ég
fényem a Hold
hűsítőm a szél
s mindennapi kenyerem
az imádság

„A *Tudta az Isten mit csinál* ciklusában a hívő ember értékeit mutatja meg – hivatására jellemző könyörgésekben.

Az *Otthon* ciklus gondolatköre a családhoz, a szülőföldre való ragaszkodás. Ezek a legbensőbb kötődéseiről szóló őszinte vallomások.

A kötet címadó ciklusában régi sebek, szomorúság, önkeresés és belső vívódás szólal meg [...], sokszor aforizma-szerű megfogalmazásban. Ezért otthona a Hold, társalgói a csillagok. A költő, ha könny lenne, elmosná a kint; ha láng lenne, senki nem maradna vaksötétben.

A [...] versek magáról a költőről tanúskodnak, akinek szerény életét az ég takarja, fénye a Hold, hűsítője a szél, s akinek mindennapi kenyeré az imádság.”

Fejér László

Könnyeim

Könnyeim
folyók árja
felhők esőcseppje
fullasztó levegő párája
zöld füvek harmatja
kiszáradt kutak

pocsolya-vize
föld alatti
szivárgások nedve
befagyott lelkek
jégvirága
s kifakadt sebek
vérömlése

Elrejtí az ég

Egyre
nesztelenebbül élek
akár a levegő
léptem zaját
fölfogja a föld
hangom hullámlását
elrejtí az ég